

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **G. M. G.**, proti žalované **Vězeňské službě ČR, Věznicí a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava**, se sídlem Opava, Krnovská 68, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.3.2011 o zamítnutí žádosti žalobkyně o umístění do výstupního oddělení,

### t a k t o :

I. Žaloba se **odmítá**.

II. Žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů se **zamítá**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u krajského soudu dne 9.3.2011 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2.3.2011, jímž byla zamítnuta její žádost ze dne 21.2.2011 o umístění do výstupního oddělení Věznice Opava, přestože žalobkyně splňuje podmínky na umístění do tohoto oddělení, kde však jsou nadále umísťovány odsouzení, které to nepotřebují. Současně žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Krajský soud nejprve v souladu s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 30.11.2006, č.j. 57 Ca 166/2005-14, konstatuje, že „Podle § 3 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), střežení odsouzených, dozor nad nimi, metody zacházení s odsouzenými

*a stanovené podmínky výkonu trestu zajišťuje Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba činí v průběhu výkonu trestu ve vztahu k odsouzeným nepřetržité množství činností v rámci úkolů jí stanovených [§ 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon č. 555/1992 Sb.“], avšak každý její úkon není možné považovat za úkon správního orgánu ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť každý úkon není výsledkem rozhodování o právu či povinnosti odsouzeného v oblasti veřejné správy. Vězeňská služba například prostřednictvím programů zacházení soustavně působí na osoby ve výkonu trestu odnětí svobody a obdobně i na některé skupiny osob ve výkonu vazby s cílem vytvořit předpoklady pro jejich řádný způsob života po propuštění [§ 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 555/1992 Sb.]. Během výkonu trestu je odsouzený povinen podrobit se vnitřnímu řádu věznice, který kromě jiného vymezuje druh a obsah konkrétních činností, které jsou pro jednotlivé skupiny odsouzených buď povinné, nebo dobrovolné, přičemž okruh konkrétních činností, kterých je odsouzený povinen se zúčastnit, nebo které může vykonávat, jsou stanoveny v programu zacházení (§ 40 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). K dosažení účelu výkonu trestu věznice stanoví pro každého odsouzeného program zacházení jako základní formu cílevědomého a komplexního působení na odsouzeného (§ 40 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Pravidelnou součástí programu zacházení je určení způsobu zaměstnávání odsouzeného, jeho účasti na pracovní terapii, vzdělávání anebo jiné náhradní činnosti, směřující k vytvoření předpokladů pro jeho samostatný způsob života (§ 41 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). K dosažení účelu trestu Vězeňská služba působí na odsouzené, krom jiného stanovením programů zacházení, a odsouzení jsou podle § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody především povinni plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby. Působení na odsouzené prostřednictvím programů zacházení realizovaných konkrétními pokyny a příkazy a tomu odpovídajícími povinnostmi odsouzených není rozhodováním o právech či povinnostech odsouzených v oblasti veřejné správy, nýbrž projevem „řízení“ odsouzených individuálními pokyny a rozkazy Vězeňské služby v rámci právního vztahu nuceně založeného vykonatelným rozsudkem soudu o uložení trestu odnětí svobody. Pouze v případě, že by tímto aktem „řízení“ bylo rozhodováno o právu či povinnosti odsouzeného, na které je za splnění zákonných podmínek právní nárok, vystupovala by v konkrétní věci Vězeňská služba či její složka jako správní orgán ve smyslu s.ř.s.“*

Výše uvedené závěry, s nimiž se krajský soud ztotožňuje, je třeba vztáhnout také na rozhodnutí o umístění odsouzeného do výstupního oddělení, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť je součástí programu zacházení, kdy již podle ust. § 41 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody se v rámci programu zacházení pro odsouzeného nejméně 3 měsíce před propuštěním vytvářejí podmínky pro jeho samostatný způsob života, což se mimo jiné může realizovat také umístěním odsouzeného do výstupního oddělení. Bližší úpravu pak stanoví ust. § 12 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „řád výkonu trestu odnětí svobody“), podle kterého do výstupního oddělení umísťuje odsouzené zpravidla šest měsíců před očekávaným skončením výkonu trestu ředitel věznice na návrh odborných zaměstnanců (§ 8 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody). Současně z použití výrazu „zpravidla“ ve znění ust. § 12 řádu výkonu trestu odnětí svobody plyne, že na umístění do výstupního oddělení šest měsíců před očekávaným skončením výkonu

trestu nemá žalobkyně jako odsouzená právní nárok a navíc lze takto postupovat jen na návrh odborných zaměstnanců věznice (a nikoliv na návrh žalobkyně jako odsouzené).

Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu žalobkyně podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl, neboť žalobkyně se domáhá přezkoumání jiného výsledku činnosti orgánu veřejné moci, který není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a je ze soudního přezkoumání podle § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. vyloučeno.

Krajský soud žalobkyni nepřiznal osvobození od soudních poplatků, neboť podanou žalobu bylo nutné z výše uvedených důvodů odmítnout. Žalobkyně tedy nesplňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s.ř.s., protože žaloba byla podána zjevně neúspěšně. Krajský soud současně podle § 35 odst. 8 s.ř.s. zamítl žádost žalobkyně o ustanovení zástupce z řad advokátů, protože v důsledku podání zjevně neúspěšné žaloby žalobkyně nesplňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., protože žaloba byla odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24. června 2011

Za správnost vyhotovení:  
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.  
předsedkyně senátu